

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **M. M. H., Š. X., B.**, zast. advokátskou kanceláriou **M. & F., S., R. X., B.**, IČO: X., v mene ktorej koná **J. M. J.**, advokát, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. A-01972/2007-DLD zo dňa 31. októbra 2007, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/296/07 – 71 zo dňa 10. februára 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/296/07 – 71 zo dňa 10. februára 2010 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zmenil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. A-01972/2007-DLD zo dňa 31.10.2007 v spojení s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto č. UKaSP-2007/37/P/R/MZS zo dňa 19.7.2007 podľa § 250i ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej

v texte rozsudku len „O. s. p.“) v časti týkajúcej sa výšky uloženej pokuty tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 17 000 €.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že nemal pochybnosti o spáchaní priestupku zo strany žalobcu, avšak tento priestupok bol správnymi orgánmi nesprávne posúdený. Pri určení druhu sankcie a jej výmery je správny orgán mimo iného povinný prihliadnúť na závažnosť priestupku a na jeho následky, t.j. či chránený objekt priestupku bol porušený a ak bol porušený, či ide o prechodnú alebo trvalú poruchu, aká je výška škody, prípadne aký vysoký je stupeň ohrozenia chráneného záujmu.

Účelom § 105 ods. 4 zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Stavebný zákon“), je chrániť pred nezákonnou výstavbou a nezákonným zaberaním poľnohospodársku pôdu, ktorá spĺňa určité atribúty a slúži na zabezpečenie poľnohospodárskych potrieb ako poľnohospodársky pôdny fond, preto krajský súd považoval za potrebné posúdiť reálny stav pôdy, na ktorej začal žalobca stavať nehnuteľnosť. Parcela, na ktorej začal žalobca uskutočňovať stavbu, je obklopená z viacerých strán výstavbou a priamo hraničí so zastavanou plochou. Táto parcela bola dlhodobou určená na zastavanie, spolu s ďalšími parcelami, pričom prijatiu územného plánu predchádzalo dlhodobé konanie ohľadne námietok, ktoré sa netýkali dotknutej parcely. Na uvedenej parcele sa pred jej zastavaním nijakým spôsobom neohospodárilo a nebola využívaná ako poľnohospodárska pôda.

Krajský súd upozornil na to, že mestským zastupiteľstvom bol prijatý nový územný plán Hlavného mesta SR Bratislavy dňa 31.5.2007 a bola stanovená jeho účinnosť na deň 1.9.2007. Prvostupňový orgán rozhodoval o uložení sankcie žalobcovi až dňa 19.7.2007, t.j. po prijatí územného plánu a žalovaný dokonca až 12.12.2007, t.j. po účinnosti tohto územného plánu.

Krajský súd považoval závery správnych orgánov o nutnosti aplikácie § 105 ods. 4 Stavebného zákona za rýdzo formálne správne, avšak z hľadiska materiálneho pri hodnotení spoločenskej škodlivosti konania žalobcu za neprimerané. Spoločenská škodlivosť musí byť v prípade správneho deliktu, ktorého skutková podstata je uvedená v § 105 ods. 4 Stavebného zákona, posudzovaná z hľadiska materiálneho tak, že musí nastať reálne ohrozenie poľnohospodárskeho pôdneho fondu a následne na to aj vplyvom nedovolennej výstavby znemožnená poľnohospodárska činnosť.

Krajský súd ďalej poukázal, že k takémuto závažnému ohrozeniu záujmu nedošlo, nakoľko na dotknutej parcele sa žiadna poľnohospodárska činnosť nevykonávala a ani nebol predpoklad na jej ďalšie poľnohospodárske využívanie, preto záver správneho orgánu o tom,

že došlo k zásahu do poľnohospodárskej pôdy, nebol adekvátny danej situácii ako by bol býval v prípade, keby sa jednalo o parcelu, na ktorej sa priamo vykonáva poľnohospodárska činnosť, prípadne v budúcnosti sa môže ďalej vykonávať poľnohospodárske obhospodarovanie. Formálnym záverom správnych orgánov nedala za pravdu ani skutočnosť, že v čase rozhodovania žalovaného, bola pôda určená aj účinne platným VZN na zastavanie, na čo však správne orgány neprihliadli pri hodnotení závažnosti konania žalobcu. V odôvodnení rozhodnutí správne orgány ani neuviedli dôvody, na základe ktorých anulovali obranu žalobcu o okolnosti, že platnosťou VZN sa domnieval, že toto nadobudne účinnosť v stanovenom termíne. Z ich záverov nevyplýva, že by bola nejaká verejne známa okolnosť o tom, že účinnosť VZN môže byť ohrozená, preto z tohto pohľadu treba uznať obranu žalobcu s jeho argumentmi o legitímnom očakávaní o výške pokuty, charaktere ohrozenia chráneného záujmu s prihliadnutím na prax, ktorú uplatňovala dotknutá štátna inštitúcia.

Krajský súd uviedol, že v súlade so zásadou spravodlivého správneho trestania je žiaduce, aby uložená sankcia bola uložená proporčne ekonomickej situácii delikventa v miere ohrozenia záujmu chráneného zákonom a prístupom delikventa k priestupku. Krajský súd sa nestotožnil s hodnotením nepriaznivých následkov priestupku tak, ako ich hodnotili správne orgány, nakoľko vyššie uvedené okolnosti jednoznačne a výrazne znižujú spoločenskú škodlivosť konania žalobcu, keď formálne jeho konanie napĺňalo § 105 ods. 4 Stavebného zákona, v skutočnosti však uvedené námietky a závery posúvajú toto konanie skôr k naplneniu znakov skutkovej podstaty § 104 ods. 3 Stavebného zákona (kde horná hranica sankcie bola 1 000 000 Sk), pričom súd vyhodnotil škodlivosť konania žalobcu s prihliadnutím na to že: staval bez stavebného povolenia, so stavbou hneď po výzve stavebného orgánu prestal a v činnosti nepokračoval a zároveň spolupracoval s orgánmi administratívneho dohľadu pri objasňovaní priestupku tak, že za primeranú považoval sankciu vo výške 17 000 €.

Záverom krajský súd poukázal, že prebieha konanie o legalizácii stavby a s dodatočným povolením vyslovilo súhlas aj hlavné mesto SR Bratislava, z ktorej skutočnosti vyplýva, že žalobca svojim konaním nespôsobil žiaden nezvratný stav, čo bol takisto znak, ktorý mal vplyv na hodnotenie závažnosti jeho protispoločenského konania.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko rozhodnutie o výške sankcie záviselo od úvahy súdu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dňa 23.4.2010 žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v časti týkajúcej sa výšky uloženej pokuty tak, že odvolací súd mu uloží pokutu vo výške 3 3319,93 € (*zrejme malo byť 3 319,93 €*).

Uviedol, že jeho priestupok z materiálneho hľadiska nebol tak závažný a nespôsobil ním žiadnu trvalú ani prechodnú poruchu, ani žiaden nezvratný stav. Súd neprihliadol na skutočnosť, že v čase rozhodovania o priestupku bola parcela č. X., nachádzajúca sa v katastrálnom území V. určená na zastavanie, platným VZN hlavného mesta SR Bratislavy č. X., ktoré bolo dňa 31.5.2007 prijaté mestským zastupiteľstvom. Stavebný ani iný zákon presne nedefinuje, či za pozemok určený na zastavanie treba považovať pozemok, ktorého zastavanie je určené účinným VZN, alebo sa za pozemok určený na zastavanie považuje pozemok určený na zastavanie platným, nie však účinným VZN. V predmetnej veci neexistuje ustálená judikatúra, v zmysle ktorej by bolo možné pojem „pozemok určený na zastavanie“ presne definovať.

Žalobca tiež uviedol, že Mestská časť Bratislava – Nové Mesto ako aj krajský súd pochybili, nakoľko konštatovali, že žalobca svojim konaním naplnil skutkové znaky priestupku podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona. Ak by boli postupovali správne a pri svojom rozhodovaní zohľadnili zásadu *in dubio pro reo*, potom by museli kvalifikovať priestupok podľa § 105 ods. 3 Stavebného zákona, podľa ktorého možno uložiť pokutu maximálne do výšky 1 000 000 Sk.

Ďalej žalobca namietal, že krajský súd mal vec posúdiť aj z hľadiska proporcionality uloženej sankcie k dôsledku skutku, za ktorý bola sankcia uložená aj so zreteľom na legitímne očakávania sankcionovaného subjektu. Neprimeraná výška pokuty zasiahla do legitímneho očakávania žalobcu, ktorý sa ako fyzická osoba síce priestupku dopustil, ale správny orgán a následne aj krajský súd mu uložili pokutu, ktorá je omnoho vyššia v porovnaní s pokutami, ktoré sú bežne ukladané za rovnaké priestupky fyzickým osobám – nepodnikateľom. Krajský súd mal pri rozhodovaní o výške sankcie prihliadať na dokazovaním zistenú prax, ktorú v danom období uplatňovala Mestská časť Bratislava – Nové Mesto, keď priemerná výška pokút, ktoré za rovnaké priestupky ukladala, bola podstatne nižšia ako tá, ktorú krajský súd uložil žalobcovi. Taktiež mal krajský súd prihliadnuť aj na skutočnosť, že žalobca nikdy svoju zodpovednosť za priestupok nepopieral, s výstavbou ihneď po výzve stavebného orgánu prestal, v stavbe viac nepokračoval a zároveň prejavil snahu o nápravu protiprávneho stavu tým, že podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby, ktorej bolo následne vyhovené.

K podanému odvolaniu sa žalovaný vyjadril tak, že ho považoval za neodôvodnené a zároveň v zákonnej lehote podal aj vlastný odvolací návrh, v ktorom sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, že odvolací súd žalobu zamietne, alternatívne zruší rozsudok krajského súdu ako nezákonný.

Žalovaný uviedol, že závery krajského súdu odôvodňujúce zníženie uloženej pokuty neboli správne, a teda že zníženie výšky pokuty bolo neodôvodnené, nakoľko konajúce správne orgány skutok žalobcu po právnej stránke kvalifikovali správne a posúdením všetkých okolností porušenia zákona v ich vzájomnej súvislosti určili výšku pokuty, ktorá svojim percentuálnym vyjadrením vo vzťahu k rozsahu príslušnej zákonnej sadzby odzrkadľuje mieru tak poľahčujúcich ako i priťažujúcich okolností a plní všetky funkcie.

Ďalej poukázal, že dotknutá parcela bola v čase protiprávnej činnosti v katastri nehnuteľností vedená ako druh pôdy – vinice, pričom v čase keď žalobca pozemok nadobudol, nachádzali sa na ňom vinice, ktoré boli neskôr, pravdepodobne za účelom plánovanej výstavby, odstránené. V čase, keď príslušný stavebný úrad zistil nepovolenú stavebnú činnosť, stavba bola zrealizovaná v rozsahu dokončenej hrubej stavby, s jedným podzemným a tromi nadzemnými podlažiami, so zastavanou plochou 630,5 m² a úžitkovou plochou 1621,5 m².

Žalovaný uviedol, že § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona a § 105 ods. 4 Stavebného zákona predstavujú dve rozdielne skutkové podstaty, s rozdielne vymedzenou zákonnou sadzbou, ktoré nemožno vzájomne zamieňať. Protiprávne konanie subsumované pod § 105 ods. 4 Stavebného zákona predstavuje najzávažnejšie ohrozenie verejného záujmu chráneného Stavebným zákonom. Všetky okolnosti, na ktoré poukazoval v rozsudku krajský súd predstavovali výlučne poľahčujúce okolnosti, ktoré odôvodňovali zníženie výšky uloženej pokuty v rámci zákonom vymedzenej sadzby, pričom túto skutočnosť správne orgány zdôrazňovali nielen vo svojich rozhodnutiach, ale aj v konaní pred krajským súdom. Žalovaný sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že okolnosti porušenia zákona posúvajú konanie žalobcu skôr k naplneniu znakov skutkovej podstaty podľa § 105 ods. 3 Stavebného zákona so zákonnou sadzbou 1 000 000 Sk, keďže ani krajský súd právnu kvalifikáciu skutku nespochybnil.

Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca sa protiprávneho konania dopustil v čase od 15.1.2007 do 17.4.2007, čo bolo rozhodujúcim obdobím pre posúdenie relevantných skutkových a právnych okolností, teda žalobca konal protiprávne v čase nielen pred nadobudnutím účinnosti nového územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy, ale v čase pred jeho samotným schválením. V čase, keď žalobca začal s realizáciou stavby nemohol ani

on sám v dobrej viere predpokladať, že nový územný plán bude na zasadnutí mestského zastupiteľstva dňa 31.5.2007 schválený, a teda nemohol predpokladať, že k zmene právneho stavu dôjde v takom časovom horizonte, ktorý bude pre neho v podstate priaznivý aj pre účely samotného priestupkového konania, nehovoriac už o samotnej možnosti stavbu dodatočne legalizovať.

K zmene funkčného využitia predmetnej parcely z poľnohospodárskej pôdy na málo podlažnú zástavbu obytného územia došlo až s účinnosťou od 1.9.2007. Z tohto dôvodu žalovaný namietal tvrdenie krajského súdu o tom, že dotknutá parcela bola dlhodobo určená na zastavanie. Skutočnosť, že proces obstarávania územného plánu s jeho následným schválením je dlhodobým procesom, pričom v návrhu už bola dotknutá parcela prekvalifikovaná na stavebný pozemok, neznižuje spoločenskú nebezpečnosť konania žalobcu ani možné následky jeho konania. Žalobca konal vedome (úmyselne) protiprávne, pričom sa neodôvodnene spoliehal na to, že konajúce správne orgány budú rešpektovať ním založený skutkový stav. V čase nepovolenej realizácie stavby bolo možné vychádzať len z účinného právneho stavu, ktorý v tom čase predstavovala Aktualizácia územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy – rok 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov, ktorá realizáciu stavby rodinného domu na predmetnom pozemku neumožňovala. Stavebník uskutočňovaním stavby v januári až apríli 2007 nesporne a bez akýchkoľvek pochybností naplnil skutkové znaky priestupku podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona.

Žalovaný uviedol, že pri ukladaní pokuty nedošlo k neprimeranej tvrdošti pri aplikácii zákona a práva žalobcu neboli výškou pokuty hrubým spôsobom porušené. Stanovenie výšky pokuty bolo výsledkom správnej úvahy, v rámci ktorej sa konajúce správne orgány zaoberali všetkými hľadiskami, ktoré zákon ustanovuje, za týmto účelom si zaobstarali všetky podklady a dôkazy, presne zistili skutkový stav veci, vyvodili skutkové a právne zistenia a na základe zákonom povolenej správnej úvahy dospeli k rozhodnutiu o výške pokuty, ktorá zodpovedá závažnosti spáchaného priestupku a spĺňa tak represívnu ako aj preventívnu funkciu. Zdôraznil, že vo vzťahu k rozpočtovému nákladu rozostavanej stavby rodinného domu, štvorpodlažnej stavby so zastavanou plochou 630,5 m², nemožno výšku uloženej pokuty považovať pre žalobcu za likvidačnú a ekonomicky neúmernú. Všetky okolnosti porušenia zákona, na ktoré poukazovali konajúce správne orgány, ako aj krajský súd, je potrebné posudzovať ako okolnosti, ktoré v rámci správnej úvahy majú vplyv na individualizáciu uloženej sankcie, teda určenie konkrétnej výšky pokuty v rámci rozpätia ustanovenej zákonnej sadzby tak, aby pokuta splnila svoje funkcie – represívnu, výchovnú a preventívnu. Na skutočnosť, že v čase po skončení protiprávnej činnosti došlo k zmene funkčného využitia

parcely z územnoplánovacieho hľadiska, je potrebné prihliadnuť iba ako na poľahčujúcu okolnosť odôvodňujúcu v rámci správnej úvahy znížiť výšku pokuty v rámci zákonnej sadzby. To isté platí aj pre skutočnosti spočívajúce v tom, že sa na parcele v rozhodnom čase nijakým spôsobom poľnohospodársky nehospodáril a nebola využívaná ako poľnohospodárska pôda. Dotknutá parcela bola v katastri nehnuteľností vedená ako vinice a vinice sa na tomto pozemku aj nachádzali. Skutočnosť, že je pozemok z územnoplánovacieho hľadiska určený na zastavanie neznamena, že je automaticky vyňatý z poľnohospodárskeho pôdneho fondu; aj v takomto prípade musí stavebník predložiť rozhodnutie príslušného orgánu o vyňatí pôdy určenej na zástavbu z poľnohospodárskeho pôdneho fondu a žalobca začal s realizáciou stavby bez toho, aby k takému úkonu došlo.

Žalovaný uviedol, že pri určovaní výšky pokuty správne orgány zohľadnili i to, že predmetná stavba rodinného domu vyžadovala samostatné stavebné povolenie, ktorému malo predchádzať samostatné územné konanie o umiestnení stavby. Stavbu bolo potrebné umiestniť v samostatnom územnom konaní z dôvodu, že pre dotknuté územie nie je spracovaný územný plán zóny a aj vzhľadom na stavebnotechnický charakter stavby s jedným podzemným a tromi nadzemnými podlažiami (nejedná sa o jednoduchú stavbu podľa § 139b ods. 1 Stavebného zákona). Neoprávneným začatím stavby bez stavebného povolenia žalobca svojvoľne určil podmienky umiestnenia stavby, ktoré sa inak určujú v územnom konaní, v ktorom sa návrh na vydanie územného rozhodnutia posudzuje z hľadiska záujmov chránených osobitnými predpismi v súčinnosti s dotknutými orgánmi, ako aj z hľadiska dodržania všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, pričom v tomto konaní môžu zároveň účastníci konania uplatniť voči umiestneniu stavby svoje námietky. Žalobca začal stavbu uskutočňovať takisto bez záväzných stanovísk dotknutých orgánov, pričom si bol vedomý, že porušuje zákon a v stavebnej činnosti pokračoval aj po vydaní záporného záväzného stanoviska Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto. V prospech žalobcu a teda primeraného zníženia pokuty, okrem krajským súdom poukazovanej neskoršej zmeny funkčného využitia pozemku a nevyužívania pozemku na poľnohospodárske účely svedčalo tiež to, že stavebné práce na stavbe rodinného domu po výzve stavebného úradu zastavil, svoju zodpovednosť za priestupok nepopieral, aktívne spolupracoval pri jeho objasňovaní a prejavil snahu o skorú nápravu protiprávneho stavu formou podania žiadosti o dodatočné povolenie stavby.

Záverom žalovaný uviedol, že zníženie pokuty krajským súdom považuje za neodôvodnené. Zníženie pokuty, vzhľadom na všetky okolnosti porušenia zákona, nenapĺňa účel ukladania pokút zo strany stavebných úradov, a to snahu o dodržiavanie Stavebného zákona

a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a snahu o zabezpečenie stavebnej disciplíny tými právnymi prostriedkami, ktoré majú stavebné úrady k dispozícii.

Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril písomným podaním zo dňa 24.5.2010, v ktorom uviedol, že dôležitou okolnosťou, ktorú bolo pri určení výšky pokuty potrebné zohľadniť, je intenzita ohrozenia záujmu chráneného zákonom. Na to, aby mohol byť skutok žalobcu považovaný za ohrozenie záujmu chráneného zákonom, musí predstavovať reálne ohrozenie verejného záujmu, v tomto prípade pôdneho fondu. K takému ohrozeniu však v prípade žalobcu neprišlo, keďže v čase rozhodovania o priestupku bola dotknutá parcela určená na zastavanie VZN hlavného mesta SR Bratislavy č. X., ktoré bolo dňa 31.5.2007 prijaté mestským zastupiteľstvom. Keďže pri rozhodovaní o schválení územného rozhodnutia ide o dlhodobý proces, žalobca v dobrej viere predpokladal, že k takému rozhodnutiu dôjde aj vzhľadom na to, že pozemok na ktorom sa dopustil priestupku je obklopený ďalšími pozemkami, ktoré sa nachádzajú v jeho tesnej blízkosti, na ktorých už dlhodobo stoja veľmi podobné stavby ako je tá, ktorú začal realizovať žalobca. Okolnosti celého prípadu výrazne znižujú spoločenskú škodlivosť konania žalobcu a v súlade so zásadou správneho trestania je žiaduce, aby sankcia bola uložená proporčne k miere ohrozenia záujmu chráneného zákonom.

Žalobca toto svoje vyjadrenie doplnil podaniami doručenými odvolaciemu súdu dňa 15.6.2010 a 14.9.2010, v obsahu ktorých poukázal na rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto č. ÚK a SP – 2010/154 – EKT zo dňa 11.8.2010 (tvoriace prílohu tohto podania), ktorým bola dodatočne povolená stavba rodinného domu na pozemku č. X./4 kat. úz. V., na S. U. v B., ktorú začal ešte bez stavebného povolenia uskutočňovať žalobca, pričom táto skutočnosť mala dokázať, že konanie žalobcu nemožno v žiadnom prípade považovať za vážne ohrozenie verejného záujmu, keďže nedošlo k trvalému ani prechodnému poškodeniu ani ohrozeniu životného prostredia, zdravia, majetku ani iného dôležitého verejného záujmu, a preto žiadal, aby bola sankcia uložená proporčne k miere ohrozenia záujmu chráneného zákonom.

Taktiež žalobca poukázal na iné rozhodnutie žalovaného vo veci priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona (priložené v prílohe), kde bola pokuta uložená vo výške 2000 €. Uviedol, že priestupok, ktorého sa dopustil je takmer identický s priestupkom v tomto rozhodnutí sankcionovaným, oba priestupky boli spáchané za veľmi podobných okolností na pozemkoch nachádzajúcich sa v rovnakom katastrálnom území s tým, že miera ohrozenia verejných záujmov bola pri oboch priestupkoch minimálna, obaja účastníci stavebné práce prerušili a svoj skutok oľutovali. V porovnaní s výškou pokút, ktoré bežne správny orgán prvého stupňa ukladal, mal žalobca za to, že uložená pokuta bola

neprimerane vysoká a v súlade so zásadou legitímnych očakávaní a zásadou spravodlivého trestania by mal dostať pokutu, ktorú príslušný stavebný úrad bežne udeľuje za podobné priestupky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov podaných odvolaní podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Na druhej strane dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nebolo možné priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 2.6.2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto č. ÚKaSP-2007/37/P/R/MZS zo dňa 19.7.2007, bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona, ktorého sa dopustil tým, že dňa 15.1.2007 začal bez stavebného povolenia uskutočňovať a do 17.4.2007 uskutočňoval novú pozemnú stavbu – budovu na S. ul. v B. na pozemku, parc. č. X. k. ú. V., druh pozemku Vinice, podľa výpisu z LV č. X., ktorý v čase začatia uskutočňovania stavby nebol určený na zastavanie, ale bol súčasťou územia určeného pre poľnohospodársku pôdu. Za tento priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 3 000 000 Sk (99 581,75 €). Stavebný úrad uviedol, že pri rozhodovaní o výške pokuty vychádzal z výsledkov miestnej obhliadky, spisového materiálu a vyjadrenia vinného z priestupku. Pri hodnotení dôkazov vzal do úvahy druh stavby, jej navrhovaný rozsah podľa vyjadrenia účastníka konania a rozsah už uskutočnených prác s prihliadnutím na to, že pri uskutočňovaní stavby ju žalobca umiestnil bez Stavebným zákonom predpísaného postupu platného v územnom konaní. Pokutu uložil len málo nad hornou polovicou maximálnej sadzby, zohľadnil aj okolnosti uvedené v § 12 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o priestupkoch“), závažnosť priestupku a najmä jeho následky a mieru zavinenia, pričom prihliadol aj na pohnútky, ktoré uvádzal účastník konania a na jeho osobu, najmä na to, že sa konania zúčastnil, zodpovednosť nepopieral a prejavil skorú snahu o nápravu protiprávneho stavu.

Žalovaný rozhodnutím č. A-01972/2007-DLD zo dňa 31.10.2007 odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia týkajúcich sa výšky uloženej pokuty, okrem iného, uviedol, že vzal do úvahy skutočnosť, že žalobca začal realizovať rozsiahlu stavbu rodinného domu (jedno podzemné a tri nadzemné podlažia) na pozemku, ktorý bol súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu, stavbu začal realizovať v rozpore s verejným záujmom reprezentovaným účinným územným plánom mesta, bez územného rozhodnutia a stavebného povolenia, bez vyňatia zastavaného pozemku z poľnohospodárskeho pôdneho fondu, pričom svojím konaním predurčil umiestnenie stavby a tým značne oklieštil možnosti posúdenia tohto umiestnenia dotknutými orgánmi z hľadiska ich pôsobnosti vymedzenej osobitnými zákonmi chrániacimi jednotlivé zložky životného prostredia. Žalobca si bol vedomý toho, že porušuje zákon, pričom v stavebnej činnosti pokračoval aj po vydaní záporného stanoviska Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto. Aspekt zastavanosti nemôže byť dôvodom na ospravedlnenie resp. zníženie spoločenskej nebezpečnosti protiprávneho konania.

Žalovaný taktiež uviedol, že v prospech žalobcu svedčí to, že stavebné práce na stavbe rodinného domu po výzve stavebného úradu zastavil, svoju zodpovednosť nepopieral, aktívne spolupracoval pri objasňovaní priestupku a prejavil snahu o skorú nápravu protiprávneho stavu formou podania žiadosti o dodatočné povolenie stavby. Na skutočnosť, že od 1.9.2007 bol predmetný pozemok podľa nového územného plánu určený na zastavanie, a teda stavbu bude možné dodatočne povoliť, prihliadol len ako na poľahčujúcu okolnosť.

Vo vzťahu k obsahu dôvodov uvedených v podaných odvolaniach odvolací súd považoval za potrebné tieto rozdeliť do dvoch okruhov, a to na námietky týkajúce sa právnej kvalifikácie skutku (žalobcom tvrdený spáchaný priestupok podľa § 105 ods. 3 Stavebného zákona) a námietky oboch odvolateľov týkajúce sa výšky uloženej pokuty.

Podľa § 105 ods. 3 Stavebného zákona (v znení zák. 479/2005 Z. z. účinného od 1.11.2005), priestupku sa dopustí a pokutou do 1 milióna Sk sa potresce ten, kto

- a) vykonáva činnosti, na ktoré je potrebné územné rozhodnutie bez takého rozhodnutia alebo v rozpore s ním,
- b) ako stavebník uskutočňuje novú stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním,
- c) užíva stavbu bez kolaudačného rozhodnutia, pokiaľ je také rozhodnutie potrebné,

- d) napriek opätovnej výzve orgánu štátneho stavebného dohľadu alebo rozhodnutiu stavebného úradu neudržiava stavbu do tej miery, že jej stav ohrozuje životy alebo zdravie osôb,
- e) v určenej lehote nevykoná rozhodnutie príslušného stavebného úradu o odstránení stavby.

Podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona, priestupku sa dopustí a pokutou do 5 miliónov Sk sa potresce ten, kto bez stavebného povolenia uskutočňuje stavbu v chránenom území alebo v ochrannom pásme či na pozemku, ktorý nie je určený na zastavanie, najmä na poľnohospodárskom alebo lesnom pozemku.

Podľa § 105 ods. 6 Stavebného zákona, na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o priestupkoch.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Zo skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi vyplýva nasledovné:

15.1.2007 žalobca začal s uskutočňovaním stavby rodinného domu na pozemku, ktorý nebol určený na zastavanie, druh pozemku vinice

23.3.2007 podal žalobca žiadosť o vydanie záväzného stanoviska vo veci stavby rodinného domu v lokalite S. ul., parc. č. X., k. ú. V.

5.4.2007 Mestská časť Bratislava – Nové Mesto vydala na základe predložených podkladov a na základe ich posúdenia nesúhlasné záväzné stanovisko, dôvodiac tým, že predmetný pozemok je v zmysle Aktualizácie územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy – rok 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov, určený pre poľnohospodársku pôdu.

17.4.2007 žalobca práce na stavbe zastavil na základe výzvy v rámci výkonu štátneho stavebného dohľadu

Pre právnu kvalifikáciu skutku je nutné vymedziť relevantný časový úsek, ktorý je, pri subsumovaní jednotlivých znakov priestupku pod zákonom vymedzenú skutkovú podstatu, potrebné skúmať.

V preskúvanom prípade stavba bola uskutočňovaná v čase od 15.1.2007 do 17.4.2007, ktoré časové obdobie treba považovať za čas spáchania priestupku.

Odvolačí súd dospel k záveru, že žalobca nepochybne sa dopustil priestupku v zmysle § 105 ods. 4 Stavebného zákona, keď stavbu uskutočňoval na pozemku, ktorý v rozhodnom čase nebol určený na zastavanie.

Táto skutková podstata je skutkovej podstate priestupku podľa § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona vo vzťahu špeciality, čo znamená, že nielenže bola stavba realizovaná bez stavebného povolenia (§ 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona), ale navyše pozemok, na ktorom bola realizovaná, nebol určený na zastavanie, čo predstavuje kvalifikačný znak, ktorý treba pri posudzovaní určitého protiprávneho konania brať na zreteľ. Správna klasifikácia skutku má dôležitý význam pri následnom ukladaní sankcií, keďže príslušné právne predpisy môžu za rozličné priestupky stanovovať odlišné druhy sankcií, aj keď v preskúvanej veci je sankcia za priestupky druhovo rovnaká – pokuta. Skutočnosť, že následne schváleným územným plánom, bola dotknutá parcela, s účinnosťou od 1.9.2007 určená na zastavanie, je pri právnej kvalifikácii skutku bez právneho významu, možno na ňu prihliadať len v rámci posudzovania výšky uloženej pokuty.

Argumentáciu žalobcu uvedenú v odvolaní, ohľadne skutočnosti, že pojem „pozemok určený na zastavanie“ ustálená judikatúra nedefinuje, a preto mala byť zohľadnená zásada *in dubio pro reo* a skutok mal byť kvalifikovaný ako priestupok podľa § 105 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona, hodnotil odvolací súd ako účelovú obranu, keďže v písomnom vyjadrení k priestupku zo dňa 8.7.2007 (ktoré je súčasťou administratívneho spisu) žalobca, vtedy obvinený z priestupku, okrem iného, uviedol, že v januári 2007 začal s výstavbou rodinného domu, keďže v navrhnutom znení nového územného plánu mesta Bratislava bolo dané územie určené na zastavanie, z čoho je zrejmé, že žalobca v čase začatia uskutočňovania stavby mal vedomosť o tom, že daný pozemok nie je určený na zastavanie.

Pokiaľ žalobca polemizoval s pojmami „platnosť“ a „účinnosť“ všeobecne záväzného nariadenia mesta, je potrebné len uviesť, že nadobudnutím platnosti sa predpis stáva súčasťou

prameňov práva, počas legisvakančnej lehoty je daná možnosť adresátom tejto normy sa s jej obsahom oboznámiť (vyvesením na úradnej tabuli v meste najmenej na 15 dní), a následne až nadobudnutím účinnosti pre jej adresátov vyplývajú práva a povinnosti (VZN nadobúda účinnosť pätnástym dňom od vyvesenia, ak v ňom nie je ustanovený neskorší začiatok účinnosti).

Okrem uvedeného odvolací súd poukazuje na § 43h ods. 1 Stavebného zákona, podľa ktorého stavebným pozemkom sa rozumie **časť územia určená** územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím **na zastavanie** a pozemok zastavaný stavbou, z čoho možno logicky vyvodiť, že ak parc. č. X. bola podľa vtedy platného územného plánu súčasťou územia určeného pre poľnohospodársku pôdu, dovedy bola nezastavaná a nebolo vydané územné rozhodnutie, ktorým by bola určená na zastavanie, potom nešlo o pozemok určený na zastavanie (stavebný pozemok).

Podľa § 7 ods. 2 zák. o priestupkoch, páchatel'ovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku rozhoduje.

Podľa § 12 ods. 1 zák. o priestupkoch, pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 245 ods. 2 O. s. p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie **nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom**. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 O. s. p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250j ods. 5 O. s. p. vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 **môže súd rozhodnúť rozsudkom** o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo **o peňažnej sankcii, ak** na základe vykonaného dokazovania **dospel k záveru, že** o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie **má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté.** Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri preskúmaní správnych rozhodnutí o uložení peňažnej sankcie, správny súd nepreskúmava len **zákonnosť** použitia správnej úvahy (§ 245 ods. 2 O. s. p.), ale aj jej **správnosť**, keď môže dospieť k záveru, že o sankcii malo byť rozhodnuté inak.

Ak správny súd zistí, že použitie správnej úvahy vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (napr. zákon neumožňuje použitie správnej úvahy, uložená pokuta prevyšuje zákonom stanovenú výšku, za spáchaný správny delikt nemožno uložiť daný druh sankcie a. i.), takéto rozhodnutie je nezákonné a ako také ho súd zruší (§ 250j ods. 2 O. s. p.). V prípade, že správna úvaha bola použitá zákonným spôsobom, avšak správny súd dospel k záveru, že o peňažnej sankcii malo byť rozhodnuté inak, využije § 250j ods. 5 O. s. p. tzv. moderačné oprávnenie a správnu úvahu nahradí vlastným uvážením. Treba poznamenať, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy, a preto moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené **zjavne neproporcionálne a neprimerane** povahe skutku a jeho dôsledkom.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 3 000 000 Sk, maximálne možno pokutu podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona uložiť vo výške 5 000 000 Sk), z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil, (ktoré časti

odôvodení boli uvedené vyššie), a preto odvolací súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o správnosť výšky uloženej pokuty, odvolací súd v námietkach žalobcu, ako ani v obsahu pripojených spisov nevzhliadol dôvod, pre ktorý by malo byť v zmysle § 250j ods. 5 O. s. p. o výške pokuty rozhodnuté inak.

Pokiaľ žalobca namietal, že v súvislosti s výškou uloženej pokuty boli porušené jeho legitímne očakávania, odvolací súd považoval túto za nedôvodnú.

Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.4.2008, Nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m. m. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.6.2009, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 6.2.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchyliť od doterajšej rozhodovacej praxe.

Je potrebné zdôrazniť, že hoci z legitímnych očakávaní v pomere k správnym rozhodnutiam možno správne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, **legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať**. Nemožno vždy nemennosť legitímne očakávať tam, kde je určitému orgánu daná diskrečná právomoc (rozsudok Európskeho súdneho dvora /teraz Súdny dvor Európskej únie/ vo veci C., v spojených veciach C-133/93, C-300-93, C-362/93 zo dňa 5.10.1994, bod 56, Správy 1994, str. I-04863), pričom uvedené je možné a potrebné aplikovať aj v oblasti správneho trestania.

Rozhodovacia činnosť žalovaného ako ani stavebného úradu **nemohla oprávnene vzbudiť legitímne očakávania** žalobcu, keďže len zo žalobcom tvrdenej priemerne ukladanej výšky pokút za „rovnaké priestupky“ nemožno vyvodiť totožnosť prípadov porušenia Stavebného zákona s konaním žalobcu (najmä vo vzťahu k rozsahu stavby a druhu pozemku).

Správne trestanie vychádza z princípu individualizácie sankcie s ohľadom na konkrétne okolnosti spáchania priestupku (§ 12 ods. 1 zákona o priestupkoch).

Žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu najzávažnejšieho priestupku podľa § 105 ods. 4 Stavebného zákona; **na pozemku, ktorý nebol určený na zastavanie umiestnil rozsiahlu stavbu rodinného domu** (1 podzemné podlažie, 2 nadzemné podlažia, 1 ustupujúce podlažie), ktorá v čase zastavenia prác bola v stave dokončenej hrubej stavby. Svojim konaním bez predchádzajúcich administratívnych rozhodnutí (rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy podľa § 17 zákona o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, územného rozhodnutia o umiestnení stavby a stavebného povolenia ako individuálnych správnych aktov, ako v rozpore s platným normatívnym právnym aktom – všeobecne záväzným nariadením, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu) porušil záujem chránený daným ustanovením – ochranu pozemku (viníc), ktorý nebol určený na zastavanie pred nezákonnou výstavbou (individuálny objekt priestupku) a taktiež verejný záujem (všeobecný objekt priestupku), na ktorom je založené uplatňovanie právnej úpravy územného plánovania a stavebného poriadku – záujem na ochrane života a zdravia ľudí, na ochrane životného prostredia, dodržiavaní stavebnej disciplíny, ako aj záujmov chránených osobitnými predpismi postupmi v rámci Stavebného poriadku (§ 126 Stavebného poriadku).

Pri preskúvaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej a generálnej, pričom v preskúvanej veci, podľa názoru odvolacieho súdu, nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému priestupku, jeho dôsledkom a ekonomickej situácii žalobcu. Výšku pokuty je nutné diferencovať a individualizovať, čo vyplýva aj z § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch, pričom pokutu uložená vo výške 3 000 000 Sk, t. j. nad hornou polovicou sadzby zákonom stanovenej považoval odvolací súd za primeranú.

Vo sfére žalobcu, vinného z priestupku, má uložená pokuta plniť ako úlohu výchovnú, tak aj represívnu a postihovať za protiprávne konanie, a preto je žiaduce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a priestupku. Nemôže sa jednáť o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Odvolací súd, s prihliadnutím na rozsah stavby a jej rozpočtový základ, dospel k záveru, že pokuta v uloženej výške takúto funkciu spĺňa.

Uložená pokuta plní taktiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho postupu, t. j. od nepovolenej výstavby na pozemkoch, ktoré na to nie sú určené.

Odvolaací súd nedospel k záveru, že o výške pokuty malo byť rozhodnuté inak ako rozhodli správne orgány. Pri posudzovaní výšky uloženej pokuty skúmal závažnosť priestupku (vyjadrenú zákonodarcom prostredníctvom výšky možnej sankcie), zavinenie (úmyselné), rozsah stavby rodinného domu (1 podzemné podlažie, 2 nadzemné podlažia, 1 ustupujúce podlažie), skutočnosť, že žalobca v stavbe pokračoval aj po doručení zamietajúceho záväzného stanoviska k investičnej činnosti, skutočnosť, že žalobca nerešpektovaním zákonného postupu predchádzajúcemu uskutočňovaniu stavby (rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy, územné rozhodnutie) obmedzil pôsobnosť príslušných správnych orgánov (podmienky umiestnenia stavby stanovené v územnom konaní, vyjadrenia ostatných účastníkov konania podľa § 34 Stavebného zákona, stanoviská dotknutých orgánov podľa § 140a chrániacich osobitné záujmy podľa § 126 ods. 1 Stavebného zákona).

V prospech žalobcu svedčí, že so stavbou prestal po výzve stavebného úradu, nepopieral spáchanie priestupku, pri objasňovaní priestupku aktívne spolupracoval a prejavil snahu o skorú nápravu protiprávneho stavu podaním žiadosti o dodatočné povolenie stavby (následnou zmenou územného plánu a splnením ďalších zákonom stanovených podmienok zo strany iných stavebníkov bola stavba dodatočne povolená; samotné rozhodnutie o dodatočnom povolení je výsledkom snahy o nápravu protiprávneho stavu, tak ako ju žalobca uvádzal už v správnom konaní, ktorá okolnosť bola braná na zreteľ už žalovaným ako aj správnym orgánom prvého stupňa, preto naň súd prihliadal len v tejto súvislosti), a skutočnosť, že následne bolo prijaté Všeobecne záväzné nariadenie hlavného mesta SR Bratislavy, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 4/2007 zo dňa 31.5.2007, účinného od 1.9.2007, ktoré dotknutú parcelu zaradilo k pozemkom určeným na zastavanie.

Samotné rozhodnutie o dodatočnom povolení je výsledkom snahy o nápravu protiprávneho stavu, tak ako ju žalobca uvádzal už v správnom konaní, ktorá okolnosť bola braná na zreteľ už žalovaným ako aj správnym orgánom prvého stupňa, preto naň súd prihliadal len v tejto súvislosti.

Nad rámec nutného odôvodnenia odvolaací súd považuje za dôležité uviesť, pokiaľ ide o argumentáciu krajského súdu týkajúcu sa reálneho stavu poľnohospodárskej pôdy

na predmetnej parcele, že vlastníctvo poľnohospodárskej pôdy je spojené s povinnosťami starostlivosti o túto pôdu (v zmysle § 3 zák. č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zák. č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov), a preto ak žalobca mal vo vlastníctve vinice (vychádzajúc zo záväznosti údajov katastra nehnuteľností ako aj vyjadrenia žalovaného), bol k takejto starostlivosti povinný a v prípade, že chcel uvedený pozemok používať na iný ako poľnohospodársky účel, požiadať o vydanie rozhodnutia o odňatí poľnohospodárskej pôdy. Skutočnosť, že na okolitých pozemkoch prebiehala výstavba nebránila poľnohospodárskemu využívaniu pôdy, keďže vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zmenil rozsudok krajského súdu postupom podľa ustanovenia § 220 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej a § 250ja ods. 3 vety tretej O. s. p. a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

V Bratislave 2. júna 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská